

1980-81 og 130 i 1981-82, mens et statsradio/statsfjernsyn, der ville eksistere efter 1. april 1982, måtte være hundrede procent reklamefinansieret.

En gennemførelse af forslaget vil yderligere have den tillægsfordel, at sortseerproblemerne i deres nuværende skikkelse fjernes.

Det fremgår af det anførte, at forslagsstillerne er enige med M. C. Holst, når denne i retsforbundets blad *Vejen Frem* for 20. september 1975 anfører:

„Hele vort licenssystem bør betegnes som komisk og anakronistisk. „Cigarkasseøkonomi“ kan være fornuftig for den lille privathusholdning, hvor man helt bogstaveligt fordeler uge- eller månedslønnen i cigarkasser med etiketter som „husleje“, „telefon“, „tøj“ o. s. v. Cigarkasseøkonomi m. h. t. licens var logisk i radioens barndom. Ikke den spædste — hvor folk morede sig med krystalapparat og ørevarmere, men dengang de „rigtige“ radioer med højttaler kom frem. De kostede dengang mere end en arbejders månedsløn og måtte derfor være lidet udbredte. En særlig afgift, licensen, burde derfor retfærdigvis betales af de få privilegerede. I dag koster en transistorradio og et tv-apparat mindre end henholdsvis en halv ugeløn og en halv månedsløn. Dette bør erindres for at forstå, at ingen i dette land savner en radio og kun meget få savner et tv-apparat af sociale grunde. (At visse æggehovedmiljøer stadig forsøger tv-besiddelse, netop for at understrege deres intellektuelle niveau, tilføjes blot som et kuriosum). Konklusion: med radioens og tv's næsten totale udbredelse i dag er det absurd, at „huset“'s udgifter ikke for længst hentes hjem over skatterne, så vi kan slippe for sortseerpjanket.

Her kommer så standardbemærkningen: „Ja men

det ville vel nok være uretfærdigt over for dem, der altså alligevel ikke har tv, og tænk på staklerne med mono-radiomodtagere, de skal betale for, at naboen kan nyde stereo, for ikke at tale om de usle sort/hvid kiggere, der brutalt tvinges til at betale for, at andre kan se farve-tv!“

Hertil er svaret, at det ganske rigtigt er forfærdelig synd og uretfærdigt! Det er forresten en „uretfærdighed“, der målt i kroner og øre vel er 100-1000 gange mindre end den uretfærdighed, der ligger i, at den barnløse skal betale skat, for at naboen's børn kan komme i børnehave, at den raske skal betale for den syges hospitalsophold, at parcelhusejeren skal betale til lejerens boligsikring, at lejeren skal betale for parcelhusejerens skatte- og konjunkturgevinst, at den stressede forretningsmand, der dør af hjertestop som 47-årig, skal betale for, at andre kan mimre som 98-årige på plejehjem o. s. v. i én uendelighed.

Altså: i en situation, hvor udygtige politikere har givet os et skattesystem, der giver mulighed for, at Hansen via skattesnyderi stjæler 4-, 5- eller 6-cifrede beløb fra Petersen, bevilger samme politikere millionbeløb for gennem annonsekampagner og James Bond'er i dyre pejlevogne at forhindre, at Petersen via licensunddragelse stjæler et 2- eller 3-cifret beløb fra Hansen.“

Fremskridtspartiet har den 13. november 1974 fremsat et lignende forslag — Folketingstidende 1974-75, 1. samling, tillæg A sp. 1469 — men det nåede aldrig til førstebehandling, fordi Poul Hartling den 5. december 1974 foretrak at kaste landet ud i et folketingsvalg.